

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1541. usque ad annum 1546

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118510

§. 142. Animadversiones in idem Decretum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66615](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66615)

Sæcul. XVI., „ fuit, sufficiat, ut unice a Parocho con-
A.C. 1546. „ cionandi facultatem accipiat : „ In-
 superhabitis tamen omnibus hisce ra-
 tionibus Decretum fuit approbatum :
 tandem vero Hercules Sevarolus Syno-
 di Promotor petiit, ut contra Episcopos
 absentes contumaciæ sententia pronun-
 ciaretur, atque contra eos iudicii acta
 instruerentur. Verum varia erat desu-
 per Patrum sententia, potissimis eo in-
 clinantibus, ut Germaniæ Antifites,
 quamdiu Comitia agerentur, ab hac le-
 ge exciperentur.

§. CXLII.

Animadversiones in idem Decretum.

In hoc postremum Decretum sequentes
 fieri possunt animadversiones: I. Cum
 ab initio in illo dicatur, quod *Synodus*
PROBATORUM CONCILIORUM
Constitutionibus inhærere velit, per hæc
 verba subobscurè declarat, quod Basi-
 leense Concilium nequiquam imitari in-
 tendat, quamvis illud tacite confirmet,
 cum in eodem hoc Basileensi Concilio
 Theologiæ studium ad Cathedrales Ec-
 clesias sit extensum, atque ante illud
 duntaxat pro Metropolitanis fuerit fan-
 citum (*).

II. Præ-

(*) Ita nempe desperatæ causæ patroci-
 nium non nisi a risu dignis, atque infirmis ra-
 tio-

II. Præter ceteras rationes, ob quas ^{Sæcul. XVI} Concilium Tridentinum in Galliis haud ^{A.C. 1546.} recipiebatur, præcipua erat, quod hoc Decretum Ecclesiastico Judici attribuat

R r 3 jus,

tionibus & argumentis quæri potest, quid enim magis imbecille est, ac cætum quemdam a Synodo universali, summis Pontificibus, ac universali Ecclesia disertis verbis reprobatum, tanquam ab alia Synodo confirmatum ex eo vendicare, quia hæc id etiam sanxit, quod reprobatum ille cætus in quadam sua sanctione ita decrevit? Num ergo tacita hæc (si tamen talis esset) approbatio claræ, haud dubiæ ac certæ reprobationi prævalere potest? Nonne, si hæc ratio vel minimam vim obtineret, omnia ferme Schismaticorum conciliabula ab Ecclesia damnata itidem ab Ecclesia tacite confirmata censeri deberent, quia non raro aliqua Synodus legitima unum aliudve statutum, quod hi Schismatici sub zeli obtentu sanxerunt, suis quoque actis inferuit, non quidem ex eo, quod ab hoc Conciliabulo sancitum fuerit, vel ex illius auctoritate ad hæc sit permota, sed ideo, quod materia hujus statuti etiam præsentis rerum temporisque vicissitudini utilis crederetur: certe Princeps legitimus cujusdam intrusi usurpatoris Prædecessoris sui regimen approbare non censetur, ex eo, quod legem quamdam ab hoc antea latam ipse etiam & rem prius ita præceptam suis subditis per novam legem promulget.

Sæcul. XVI
A.C. 1546. jus, vi cuius hic transgressores ad Decretum observandum per subtractionem fructuum compellere posset, cum tamen id circa *Grossos*, ut vocant, fructus in Galliæ Regno non nisi per Procuratorem generalem fieri debeat (*).

III. Cum Papa Legatis suis præcepisset, ut Monachos contra Episcoporum molimina tuerentur, hi vero suis juribus atque auctoritati pertinacius insisterent, ex mutuo hoc utriusque partis certamine ac studio Montanus Cardinalis pertimescere cœperat, ne Privilegia Monachis a summis Pontificibus concessa labefactarentur, sensimque Mo-

(*) Haud satis mirari poterit Lector, quod ea ex ratione Concilium Tridentinum in Gallis receptum non sit, & tamen illo tempore, quo hoc Decretum conditum fuit, nullus ex Gallis Præsulibus, Oratoribus ac Theologis a Franciæ Regibus ad Synodum missis contra hanc sanctionem reclamavit: cum tamen huic Concilio Franciæ Archiepiscopi duo, Episcopi autem viginti quatuor interfuerint præter tres Oratores, & duodecim Theologos: haud ignoro, quod Legati ab Henrico II. & Carolo IX. missi de immutata dignitate regia querentes a Synodo recesserint, inde tamen non sequitur, quod totum Concilium Tridentinum, & quidem ob præfatum Decretum non fuerit admissum: id

naſteria Sedis Apoſtolicæ jurisdictioni Sæcul. XVI.
 ſubtraherentur, eaque ruruſ ſubjiceren- A.C. 1546.
 tur Episcopis: cum ergo Montanus an-
 xiis hiſce curis agitaretur, Sebaſtianus
 Pighinus Romanæ Rotæ Auditor quod-
 dam excogitavit medium, quo hæ diffi-
 cultates tollerentur; nam ſuggellit, E-
 piſcopis non tanquam Episcopis, ſed ut
Sedis Apoſtolicæ Delegatis dandam eſſe
 facultatem Theologiæ lectiones in Mo-
 naſteriis inſtituendi, ſeu ſuaſit, conce-
 dendam illis eſſe poteſtatem, ut in hoc
 negotio auctoritate Pontificia, ac Papæ
 nomine agere valeant. Eapropter in
 pluribus hujus Decreti locis hæc verba,

Rr 4 tan-

atque diſcere potuiſſet Continuator ex Petro
 de Marca auctore certe ipſi non ſuſpecto, qui
 lib. 2. Concord. Sacerdotii & Imperii cap. 17.
 n. 6. ita diſſerit: *Concilii Tridentini definitio-
 nes fidei admiſſæ ſunt edito publico, quod ea
 die latum eſt anno 1579., ſed Decreta, quæ
 diſciplinam reſpiciunt, non ſervantur in Gal-
 lia, quia lege Principis deſtituuntur: quamvis
 præcipua capita, quæ Gallicanæ Eccleſiæ re-
 ceptos mores & jura antiqua non infringunt,
 comprehenſa ſunt conſtitutionibus regiis, quæ
 hac de re variis temporibus editæ ſunt, quod
 gratum, & acceptum fuiſſe ſummo Pontifici
 Clementi VIII. teſtatur Henricus Magnus fe-
 licis memoriæ Princeps in reſcripto Anni*

MDCVI.

Sæc. XVI. A.C. 1546. tanquam a Sede Apostolica ad hoc Delegati: reperiuntur, eorumque frequens usus est in ceteris Synodi hujus Decretis, quando Patres quædam Episcopis impertiri desiderabant, quin tamen vel minimum Pontificis auctoritati derogarent. Fatetur etiam Pallavicinus, quod prima vice hæc verba fuerint adhibita (*).

§. CXLIII.

MDCVI Ea autem ex ratione si Continuator Tridentinum Concilium in Francia non esse receptum affirmat, admittere etiam debet nequidem Basileense ibidem esse receptum, quia de eodem idem Scriptor hæc effatur: *Ecclesia Gallicana precibus, et monitis sollicitatus Carolus VII., quæ de recipiendis Concilii Basileensis Decretis tractata fuerant, consilio cum Proceribus habito, postquam omnia æquitate congruere vidisset, celebri illa Pragmatica sanctione confirmavit, vimque et robur legis publicæ Concilii Basileensis capitibus addidit, quod eo sensu accipiendum est, ut eorum Decretorum vigor non ab eo tempore, quo Basilea edita fuerant, sed a die promulgatæ Pragmaticæ sanctionis obtineret, quemadmodum edito suo Princeps invictissimus constituit anno millesimo quadringentesimo quadragesimo.*

(*) Rursus Continuator haud immerito incuriæ insimulari posset, cum Pallavicino attribuit,